

[Aksel Larsen.]

fra betydningen af, at den straffedes bestræbelser for igen at tilpasse sig ikke modvirkes ved unødige begrænsninger i hans almindelige borgerlige rettigheder som valgetten eller f. eks. adgangen til at opnå aldersrente, og lignende.

Dette formål fører nu ikke nødvendigvis til, at man behøver at opgive ethvert krav om visse også karaktermæssige forudsætninger for udøvelse af visse erhverv. Straffelovskommissionen har haft et åbent øje herfor, så længe det drejer sig om erhverv eller stillinger, som kommissionens egne medlemmer beklædte, nemlig retsplejens folk, tjenestemænd og sagførere. For disse hverv har kommissionen i fuldt omfang foreslået de hidtil gældende såkaldte værdighedskrav opretholdt. Det er vel menneskeligt og forståeligt, at man foretrækker at lade resocialiseringen af straffede personer foregå frit indenfor alle mulige andre livsområder end ens eget. Jeg er imidlertid ikke helt sikker på, at kommissionen efter dette system har nået den helt rette afgrænsning, og selvom justitsministeren i sit forslag på dette felt ikke ganske følger kommissionen, er jeg heller ikke sikker på, at man derved er nået til det rigtige resultat.

Jeg er, som jeg allerede har givet udtryk for, men gerne vil sige helt utvetydigt, af den opfattelse, at samfundets regnskab med lovbruderen som hovedregel må være afsluttet med straffens udståelse. Dette hindrer ikke, at der på enkelte områder kan være grund til at tage forbehold. Jeg mener ikke, at det ville hindre resocialiseringens formål, selvom en person, der afsoner straf i et af statens fængsler eller lige er kommet ud efter en sådan straf, måske endda for en alvorlig forbrydelse, skulle kunne opstille sig til og vælges ind i et sogneråd eller et byråd eller i rigsdagen. Det vil jo ikke kunne være nogen hemmelighed for vælgerne, at de pågældende er straffede, så vælgerne ved deres valg vil kunne tage eventuelt fornødent hensyn dertil. Jeg kan derimod ikke nægte, at jeg finder det højst utilfredsstillende, at medlemmer af ligningskommissioner, kommunalbestyrelser, skatteråd og rigsdag skal kunne fungere roligt videre selv efter at være grebet i bevidst skattesnyderi. I hvert fald synes jeg, at i sådanne tilfælde burde der dels følge en omgående mandatnedlæggelse, dels burde der hengå en vis tid, inden valg på ny kunne opnås. Når overregistrator gennem nogle år har forsøgt at hævde visse minimumskrav for de personer, der skal forvalte andres værdier indenfor en samfundsvigtig virksomhed som bestyrelses-

medlem eller direktør i aktieselskaber, synes jeg egentlig heller ikke, man kan bebrejde ham det. Jeg synes, en sådan praksis er ganske rigtig. Jeg skal erkende, at det kan lyde meget demokratisk, at de små tyve nu skal have samme adgang til at organisere deres virksomhed, som de store altid har haft. Men man kunne måske tænke sig lighedssynspunktet gennemført ved at skærpe kravene opad i stedet for at lempe dem nedad. Jeg mener, for at komme med aktuelle eksempler, at personer, om hvem man ved, at de er fuldkommen upålidelige i pengesager, ikke bør have ansvarlige stillinger i f. eks. tipstjenesten. Jeg mener heller ikke, der er noget forkert ved at fastsætte bestemmelser, som hindrer en ofte straffet svindler i at blive direktør i et livsforsikrings-selskab eller hindrer en kronisk og forbryderisk byggespekulant i fortsat at organisere store byggeselskaber med statsstøtte. Noget sådant kan måske efter omstændighederne være lige så betydningsfuldt som at opretholde de strenge krav om ustraffethed overfor marskandisere og beværtere, som forslaget gør, eller at kræve både vandels- og straffeattest for enhver, som søger den beskedenste ansættelse i statens tjeneste.

Med hensyn til den måde, tvivsspørgsmål skal afgøres på, er jeg enig i, at afgørelsen for at opnå ensartethed bør henlægges til domstolene, som det er foreslået. Men jeg er stærkt i tvivl om, hvorvidt man bør udelukke domsmænd fra at deltage i sagernes afgørelse. Jeg er også i tvivl om rigtigheden af altid som regel at lade sådanne sager afgøre rent skriftligt. Disse sager er af så stor betydning for dem, det angår, at det aldeles ikke er en ren formalitet, som kæremålssager jo ofte er, og det må også for retten have betydning, at den pågældende selv får lejlighed til at møde og udtale sig. Jeg vil derfor henstille, at det i hvert fald bestemmes, at forhandlingen i disse sager altid skal være mundtlig.

Der er, som man vil have forstået, adskilligt i det foreliggende forslags enkeltheder, som jeg ikke er enig i. Noget af det kan måske hænge sammen med det prisværdige hastværk, kommissionen i sin tid har haft, og med de forhold, der har hersket i justitsministeriet siden da, som kan have påvirket den omhyggelige gennemarbejdning af kommissionens resultat, og man har lov til at håbe, at nogen af de detailfejl, jeg finder i forslaget, kan blive rettet under den videre behandling her i rigsdagen. Jeg vil slutte med at gentage, at vi principielt er enige i forslagets hovedformål, nemlig at resocialiseringen bør fremmes så meget,